

CHƯƠNG TÁM

THÀNH TÍCH CỦA NHỮNG NGƯỜI HÙNG CỘNG SẢN (1969)

« Đạo đã giải tỏa những nỗi khổ của đời »

Thật thế ! Mười năm qua Thu Vân làm tin đồ ngoan đạo, ngoài giờ tiếp xúc với người đời trong công việc, thời gian còn lại nàng sống cho đạo.

Gần như mỗi ngày sau giờ làm việc nàng ghé giáo đường cầu nguyện trước khi về nhà. Nàng đã tìm được nguồn vui trong tâm linh, nhờ đó nỗi khổ cũng vơi đi.

Bây giờ nàng có rất nhiều nghị lực sống đời người góa phụ để nuôi con.

Con nàng đã lớn theo thời gian. Vân Long nay đã 13 tuổi, Vân Trường 12 tuổi. Vân Long vì được bà ngoại nuôi từ nhỏ, nên quậy luyến ngoại, không chịu về với mẹ, thành ra nó vẫn sống ở Mỹ Tho.

Vì vậy Thu Vân chỉ phải chăm sóc cho Vân Trường. Vân Trường giống mẹ từ bản chất đến hình hài, thật đẹp trai, tính tình vui vẻ hiền hậu và rất chí hiếu. Tuy mới 12 tuổi mà biết làm việc trong nhà, trong khi mẹ đi làm.

Cô gái giúp việc là Nga, Thu Vân đã cho nghỉ việc từ một năm qua, vì đồng lương của nàng hiện giờ không đủ để nuôi gia tứ, dù rằng lương của nàng được luật sư Lang trả cao hơn nơi khác.

Chỉ vì kinh tế trong nước khủng hoảng trầm trọng, đồng tiền mất giá một cách thảm hại. Bây giờ đời sống của các công tư chức, dù cao cấp ở bậc Giám Đốc cũng phải rất tiện tặn.

Nguyên nhân là vì chiến tranh mỗi ngày một gia tăng. Cộng sản đánh phá khắp nơi. Miền quê bất an, nông dân di tản về thành phố, ruộng vườn không người trồng trọt, nạn thất nghiệp lan tràn.

Hồi đầu năm 1986, nhân ngày Tết, dân chúng vui chơi đón lễ đầu năm, quân Cộng Sản thừa dịp tấn công vào các thành phố và thủ đô Saigon, mặc dù hai bên ký kết đình chiến vào những ngày này.

Bị đánh bất ngờ, song quân đội của chính phủ cũng giải cứu kịp thời Saigon và các tỉnh. Tuy nhiên , trong khi hai bên giao tranh, nhà cửa bị tàn phá, dân chúng bị trúng thương, vô số người bị chết cháy vì bom lửa.v.v...Sự thiệt hại về dân sự thật nặng nề, nhất là những nơi quân đội chính phủ không giải cứu kịp thời, bị cộng sản chiếm cứ 2,3 ngày, như các tỉnh miền Trung và thành phố Huế, Cộng Sản đã giết hàng chục ngàn dân vô tội bằng cách chôn sống trong những mô tập thể, số người bị chết gần phân nửa dân chúng trong tỉnh. Phố phường và lăng tẩm của Vua Chúa xưa kia bị tàn phá.

Thật là một thành tích vĩ đại của những người hùng Cộng Sản!

Mặc dù đánh lén, đánh bất chợt, trong thời gian hai bên ký kết đình chiến và thu lượm được thành tích vĩ đại vào đầu năm 1986 mà vẫn không chiếm được miền Nam, nên phe cộng Sản tung ra chiến lược mới là pháo kích vào thành phố Saigon và các tỉnh, bất kể giờ giấc.

Lúc đầu chúng nhắm vào các cơ quan của chính phủ, sau đó các nhà lãnh đạo Cộng Sản thấy rằng: muốn gây xáo trộn dân tình, cần phải nhắm vào đại đa số quần chúng, nên chúng pháo kích bừa bãi vào khu dân cư, bất kể trường học hay nhà thương v.v...

Đương nhiên với chiến lược mới này, các nhà Cộng Sản “ái dân” thành công rực rỡ, vì ngày nào cũng có vô số đồng bào vô tội chết hoặc bị thương, bất luận giàu nghèo, già trẻ.

Người dân miền Nam lúc bấy giờ sống trong hãi hùng, vì không biết lúc nào bom đạn rơi xuống đầu mình, không ai còn hăng hái làm việc. Các cơ quan công, tư, các xí nghiệp vv...cũng vì đó mà hoạt động ngưng trệ, kinh tế kiệt quệ, dân tình hỗn loạn...

Hôm ấy Thu Vân vừa đi làm về đến nhà đã thấy Vân Trường đứng đón ngoài cổng rào, đôi mắt còn đỏ hoe như vừa mới khóc. Thu Vân ôm con vào lòng, nhỏ nhẹ hỏi:

-Vì sao con khóc? Máy thằng bạn làm mích lòng con chăng?

Vân Trường lắc đầu, kéo mẹ vào nhà, nói:

-Có ông ngoại trong nhà mẹ à.

Nghe tin cha đến thăm, Thu Vân mừng rỡ bước gấp vào nhà, trên môi đầm đìa sẵn nụ cười đón mừng. Chừng thấy cha ngồi ủ rũ trên ghế, Thu Vân linh tính có điều trầm trọng xảy ra, chạy tới nắm tay cha, run giọng hỏi:

-Có việc gì hở ba? Mẹ mạnh chứ?

Ông Trần Văn nhìn con gái với ánh mắt thật buồn. Ông chỉ ghé bảo nàng ngồi xuống và nói:

-Con hãy ngồi xuống và bình tĩnh nghe ba báo tin này.

Thu Vân vâng lời ngồi xuống ghế đối diện, ngược mắt lo âu chờ nghe cha nói. Ông Trần Văn nhe răng ngào một lúc mới thốt ra câu:

-Bọn Cộng Sản đã giết chết Vân Long rồi!

Thu Vân không tin tai mình vừa nghe một tin “kinh thiên động địa”. Nàng nhú mày hỏi lại:

-Ba nói sao? Thằng Vân Long ra sao?

Ông Trần Văn cúi mặt, giấu hàng nước mắt chảy ra. Ông cố giữ giọng nói bình thường, tường thuật:

-Hồi sáng này Cộng Sản pháo kích vào trường đang lúc học trò vừa bắt đầu vào lớp học. Hai trái đạn họa tiễn rơi vào lớp 8 và lớp 5. Bọn trẻ và thầy giáo, lớp chết, lớp bị thương, không ai toàn mạng! Lúc ấy Ba đang ngồi trong văn phòng, nghe tiếng nổ bỏ chạy ra, thấy cảnh tượng quá hãi hùng không nhớ là có Vân Long trong lớp học đó. Đến khi xe cứu thương tới, y tá đưa mấy đứa bị thương lên xe, lúc đó ba mới nhận ra

cháu ngoại, liền lên xe theo nó vào nhà thương. Nào ngờ giữa đường nó ...chết! Ba đã đem xác nó về nhà. Mẹ con thấy nó chết thì nằm luôn trên giường như kẻ mất trí. Hiện giờ có mẹ chồng con tới nhà giúp đỡ trong khi ba lên đây.

Giọng cha rì rào bên tai, Thu Vân nghe mà không rõ cha đã nói gì? đầu óc quay cuồng, té nhào xuống đất, bất tỉnh!

Vân Trường chạy tới ôm mẹ, khóc gọi:

-Mẹ ơi, tỉnh dậy mẹ!

Ông Trần Văn đỡ con gái lên, Vân Trường cũng phụ ông ngoại khiêng mẹ vào buồng, đặt nằm trên giường.

Khi ấy Thu Vân cũng vừa tỉnh lại, vùng ngồi dậy, nắm tay cha, hỏi như kẻ mất trí:

-Vân Long đâu? Vân Trường đâu?

Vân Trường nghe hỏi tới mình, vội vàng lên tiếng:

-Con là Vân trường đây mẹ.

-Anh con đâu? Vân Long đâu?

-Anh con...

Thằng nhỏ không dám nói tiếp. Ông Trần Văn ngồi bên giường, nét mặt rầu rĩ. Ông xót xa nói với con gái:

-Con ơi, can đảm lên con! Biết rằng con cái là thân thể của mình, mất con tức là mất một phần thân thể, đau đớn biết

ngần nào? Nhưng ba khuyên con hãy nén đau thương. Con người sống chết là do số Trời...

Thu Vân bỗng thét lên :

-Trời thương nhân loại, chớ Trời nào giết nhân loại? Chính Cộng Sản đã giết con của con. Chính cha của nó đã giết nó. Đây chính là thành tích vĩ đại của cha nó, của những người hùng Cộng Sản!

Nàng nói đến đó, khóc ngất. Ông Trần Văn nghẹn ngào:

-Phe Cộng sản lúc nào cũng nói họ “thương dân, cứu nước khỏi ngoại bang”. Chẳng hiểu họ thương dân kiểu nào? Chỉ thấy mỗi ngày dân vô tội chết bởi họ càng nhiều. Tội nghiệp lũ học trò tuổi còn thơ dại, chúng có tội tình gì mà phe Cộng Sản phải giết?

Vân Trường đang ôm mẹ, khóc thút thít, chợt ngẩng mặt lên nói:

-Ngoại à, mẹ à, lớn lên con sẽ đi lính như chú con, tiêu diệt Cộng Sản, trả thù cho anh con.

Thu Vân nghe con nói càng khóc thêm. Thảm trạng trên đất nước này, cha giết con, anh em giết nhau như kẻ tử thù. Dù Vân Trường không nói ra, năm sáu năm nữa tới tuổi nó phải gia nhập quân đội thì dù muốn dù không nó cũng sẽ cùng cha nó đối đầu ngoài chiến trường, như Lê Thanh, em của Thy, ngày nay.

Bỗng dung Vân Trường nắm tay mẹ dụi dặt, hỏi:

-Mẹ nói ba con chết từ lâu rồi, phải không mẹ?

Thu Vân gật đầu.

Từ khi con lớn, Thu Vân không dám nói sự thật việc cha nó theo Cộng Sản, vì sợ chúng kể lại bạn bè, nhờ cơ quan an ninh biết được sẽ hại cả nhà. Vì vậy nàng buộc lòng phải nói dối với con. Khi này vì quá đau khổ khi hay tin Vân Long chết, nàng tức giận buộc tội cha nó, khiến thằng nhỏ nghi ngờ về sự sống chết của cha nó.

Ông Trần Văn thấu hiểu những thắc mắc trong lòng cháu, nên giả vờ bảo:

-Vân Trường! Con nên giúp mẹ con soạn hành lý. Chúng ta phải về Mỹ Tho ngay.

Thu Vân lau nước mắt, cùng với Vân Trường soạn hành lý, rồi hai mẹ con theo cha ra xe.

Saigon - Mỹ Tho cuộc hành trình không xa, chỉ 70 cây số. Nhưng vì Cộng Sản thường đặt mìn huỷ hoại cầu cống, đường xá...Trên lộ trình luôn luôn gặp trở ngại, xe không chạy suông sẽ được nên mất rất nhiều thời gian.

Cả ba về đến nhà thì trời đã tối hẳn.

Chính giữa phòng khách có một quan tài chưa đậy nắp. Xác của Vân Long được lau rửa và ăn mặc tươm tất. Trong phòng còn có mẹ của Thy, bà Trần Văn, vợ chồng người chị họ của bà Trần Văn và mấy người hàng xóm.

Thu Vân vào đến nhà nhìn thấy xác con, lòng quá đau đớn gục đầu trên quan tài khóc ngất. Một lúc nàng nén bi thương chào hỏi mọi người trong phòng.

Bà Trần Văn bước tới ôm con gái, nghẹn ngào nói:

-Lỗi tại mẹ giữ nó ở Mỹ Tho mới bị chết vì pháo kích Cộng Sản. Tha lỗi cho mẹ.

Nước mắt lưng tròng, Thu Vân lắc đầu:

-Cộng Sản giết đám học trò vô tội, giết cả đứa con yêu quý của con. Chính bọn Cộng Sản có tội với nhân dân và gia đình ta, chớ nào phải lỗi mẹ đã thương yêu nuôi dưỡng nó?

Bà Lê Thân vụt xen vào bằng giọng tức giận:

-Chính cha nó giết nó! Thằng cha không biết trách nhiệm với vợ con, đi theo Cộng Sản giết dân hại nước, giết cả con mình! Thằng cha nó mới là kẻ có trọng tội.

Vân Trường từ khi vào nhà nắm tay ông ngoại đứng im ru một góc, nghe lời bà nội nó vừa nói, nó mở to đôi mắt đầy vẻ ngạc nhiên.

Đây là lần thứ hai nó nghe người ta buộc tội cha nó, mà người đầu tiên là mẹ nó và lần này là mẹ của cha nó.

Tuy nó không có cha, song vẫn biết mặt qua ảnh. Thỉnh thoảng nó được bà nội và chú đến thăm, cho rất nhiều quà. Cho nên tình thương của nó đối với gia đình của cha vẫn trọn vẹn.

Có lần nó hỏi mẹ nó: vì sao cha nó chết?

Mẹ nó trả lời: Vì cha con muốn làm anh hùng.

Nó hỏi rất nhiều câu hỏi, song mẹ nó không trả lời. Dù vậy, một câu trả lời đó cũng đủ để nó mừng tưng về cha... Một người đàn ông trẻ tuổi, đẹp trai, vóc dáng hào hùng, y như chú Lê Thanh của nó.

Mỗi lần chú nó ghé thăm, trên áo chú đeo rất nhiều huy chương, trông thật oai vệ. Ai gặp chú nó cũng kính cẩn chào “Ông Trung Tá”. Nó rất hãnh diện về chú nó, nên nghĩ cha nó lúc sống cũng là con người như chú nó.

Bất ngờ hôm nay nó biết được dường như cha nó chưa chết, dường như cha nó không như chú nó. Với mớ tuổi mười hai, đủ trí thông minh để nó đoán được là cha nó đã theo Cộng Sản.

Cái chết của anh, Vân Trường không đau khổ bằng thần tượng của cha vừa mất trong lòng nó. Nó buông tay ông ngoại ra, ngồi sụm dưới nền nhà, hai tay ôm mặt khóc rống lên.

Trong phòng không ai hiểu tâm sự nó, đinh ninh nó khóc vì cái chết của anh nó, nên mọi người càng xót xa.

Thu Vân hết sức đau thương vì cái chết quá tức tữ của đứa con đầu, ngồi đờ một chỗ như kẻ không hồn, chùng nghe tiếng khóc của Vân Trường mới nhớ đến đứa con thứ hai của mình.

Giờ đây nàng còn mỗi mình Vân Trường, nó là lẽ sống duy nhất của nàng. Chồng nàng bỏ nàng mười ba năm qua,

nay Vân Long vĩnh viễn xa mẹ lìa bỏ cõi đời. Bỗng dưng nàng lo sợ Vân Trường cũng bỏ nàng ra đi, nên hốt hoảng chạy tới ôm con vào lòng. Nhưng Vân Trường vụt nhào khỏi lòng mẹ, chạy bắn ra sân, khóc oà lên.

Không hiểu sao giờ phút đó nó cảm thấy giận mẹ nó vô cùng. Mẹ nó đã dối gạt về cha nó, nó muốn làm cử chỉ gì đó để chống đối mẹ.

Chừng vọt ra sân rồi nó cảm thấy ân hận, vì vốn dĩ là đứa con ngoan hiền, rất thương yêu mẹ, nên lầm lủi trở vô nhà.

Thu Vân dang hai tay đón con và Vân Trường nhào vào lòng mẹ, cả hai cùng ôm nhau khóc.

Trong nhà, các ngọn nến đã được đốt. Mọi người bắt đầu đọc bài cầu kinh.

Bên ngoài, bóng đêm bao trùm...

Tiếng côn trùng đã bắt đầu kêu rả rã trong sương, nghe u buồn như khúc nhạc chiêu hồn, tiễn đưa một thiếu niên mười ba tuổi, sớm lìa cõi đời vì chủ nghĩa Mác Lê mà Hồ Chí Minh theo đuổi.

***